

Pustay János
(1948, Szombathely)
nyelvész, műfordító, egyetemi
tanár, Prima Primissima-díjas

Pustay János

Publicus Covidius nassol Tom(a)iban

Részlet

I. Arma virumque cano – Ellőhang

Vegyszert s vírust énekelek már második éve,
rémült szórakozásból róva a szót a papírra,
vagy veregetve a billentyűit laptopuszomnak,
vésteli hónapokat csak próbálgatva feledni,
Vergiltól elorozva, s félig meghamisítva
írtam a kezdő époszi sort kis művem elé.
Vegyszert és koronás főt dallok második éve,
melytől retteg az orbis, retteg tőle az urbs is.
Vakcinainfót olvasván, s hallgatva naponta
töprengek, hogy a vakcina mért vak, mért nem látó,
mondja a nép, hogy lel szemet vak tyúk is, ha szerencsés,
intézd, fortuna, úgy, hogy a vakcina ölje a vírust,
oly cina kéne, mi lát, és nem pedig olly, ami vak,
s elpusztítja a gaszt, mielőtt az engemet ölne.
Hordom a maszkot, még ha magam vagyok is csak a házban,
alkoholos folyadékkal tisztítom külsőleg
két kezem, és belsőmre iszom jó bort meg a sört.
Bégyürözött koronás főként a covid ide hozzánk,
telnek az addig üres heverőhelyek bent a spítáiban.
Maszkamulatságot rendeznek szerte a Földön,
bárhova nézel, két szem villan a maszka alól csak,
álarcot vesz a doctor, és ugyanúgy van a nővér,
senki se sejti, ki rejtezik egy-egy maszka mögött.
Elfedi orrát, száját néember, férfi az utcán,
mintha seregben járnák bankrablók a világot.
Maszkot hord mindenki, míg el nem fogy levegője,
és mikor elfogy, az embert nyomban a gépre csatolják.
Jócskán változik létünk a vírus uralta világban,
mind, akik megtehetik, csigaként begubóznak a házba.
Visszahuzódó életről szól ím ez a könyv is,
önként választottam a házas, kerti karantént.
Csak tudomást ne szerezzen a vérszről a laptopuszom,
hordom a maszkot, hogy be ne kapcsoljon virusirtót.
Irtón bántana, hogy csak az irtást művelné, és
így akadályozná opuszomnak megszületését!